

EKMEK ve İNSAN İSRAFI ÜZERİNE

Geçen gün Manisa Manşet gazetesinde bir haber gördüm. “ Tecrübe Geri Dönüyor” diye. İlgimi çeken haberi okuduğumda baktım ki bizim kuşağın son halkalarından Müşahit Sudan.

Müşahit Sudan Kardeşim, aşağı yukarı 30 yıllık dostum. Şahsım Manisa Lisesi Müdürü iken, kendileri de Manisa İl Milli Eğitim Müdür yardımcısı olarak görev yapıyordu. Yani Müşahit Sudan amirimdi.

36 yıllık devlet hizmetimin iki yılı hariç, 34 yılı Manisa ilçeleri ve Merkezinde geçti. 20 yıla yakını da Manisa Lisesi idaresinde geçti. Bu süre içerisinde 15 tane İl Milli Eğitim Müdürü, sayısız Milli Eğitim Müdür yardımcıları ile çalıştım. Bunların içinden kimisi Rahmat-i Rahmana kavuştu, kimisi de sağ. Hepsi ile de hukukum var. Cenab-ı Hak Rahmet-i Rahmana kavuşanlara mağfiretiyle muamele etsin. Kalanlara da sağlıklı huzurlu ömürler versin. Zaman geldi Milli Eğitimdeki çalışan arkadaşlarımız amirimiz oldu, zaman geldi onlar okulumuza öğretmen olarak döndüklerinde memurumuz oldu.

Bu tür değişiklikler nedeniyle yaşadığım iki anıyı siz okuyucularıyla paylaşmak istiyorum ki genç idarecilerimiz bu yaşadığımız tecrübelerden faydalansın. Zamanın şartları içerisinde Kırkağaç Lisesi Müdürlüğünden alınarak Osmanlı Ortaokuluna o günün deyimiyle sürgün, bugünün deyimiyle atamam yapıldı. Evim Manisa’da. Bugünkü gibi ulaşım da kolay değil. 5 saat dersimi birer saat olmak üzere 5 güne koydular. Maaşım yol parasına yetmiyor, ekmeği bakkaldan borçla alıyorum. Öğretmen 6 saat değil, program gereği günde 7- 8 saat bile derse girebilirken, benim 5 saatlik dersimi okul müdürü birer saat olmak üzere tam beş güne yaydı. Yani bir saatlik ders yapmak için tam 30 km. yol tepiyordum. Müdür beye hiç olmazsa iki güne dersimi alması konusunda rica ettiğimde okul müdürü: “ Hocam bu duruma ben de çok üzülüyorum ama İl Milli Eğitimden böyle yapmamı istediler.” Evet gün geldi Milli Eğitimden bana böyle program yaptıran her gün bana bir saat ders için gidiş- geliş 60 km. yol teptiren amirim, okuluma öğretmen olarak atandı. Ben ise kendisini odama çağırarak çayımı ikram ettikten sonra “verdiğim ders programı ile ilgili bir şikâyetin varsa düzeltelim hocam” dediğimde. cevabı..... (aramızda mahfuz kalsın.

İkinci anım: Bir ara dengem bozuldu. Çarşıya çıktığımda insanlar üzerime geliyor veya ben insanlara çarpar gibi oluyordum. Eski Manisa Lisesi mezunlarından Ege Üniversitesinde görev yapan prof. Dr. Övünç Günhan’a gittim. (Allah Rahmet eylesin). Dr. Bey muayene ettikten sonra : “ Müdür bey ne oldu sana! Dünyayı sırtında sen mi taşıyorsun. Böyle bir stres neyin nesi? Hemen git, insan sesi mümkünse kuş sesi dahi olmayan yerde bir on beş gün kal” diyerek yazdığı reçeteyi elime verdi. Spil’de bir on gün kalıp ilaçları da kullandıktan sonra dengem yerine geldi. Ancak 24 saat kulaklarımda dinmeyen ıslık sesi peyda oldu. Tekrar gittiğimde “ **Müdür bey beyindeki bir hasrı tekrar eski haline getirmek mümkün değildir. Şükret ıslık sesiyle kurtulduk. Artık bu ıslık sesiyle arkadaş olacaksın**” dedi. Ben de başlangıçta radyo ile uyurken şimdi Dr. Beyin dediği gibi ıslık sesiyle arkadaş oldum. Buna sebep kim biliyor musunuz? İki buçuk sene odamda çayımı, kahvemi içen çok yakın bir arkadaşım ve amirim olan bir milli eğitim müdürü. Zaman geldi o kutluktan düştükten sonra onun da bir işi düştü. Ona da hayır demedim onun, benimle ilgisi olmayan işine de yardımcı oldum.

Kısacası insanı tanımak istiyorsanız; ya para, ya kadın, ya da makam verin, ondan sonra da geçin karşıya bakın.

İdarecilerin hayırlısı maiyetindekilere tepeden bakan değil, dostça yaklaşan, rehberlik eden, özgüven aşıl原因an, onlardan gelen fikirleri önemseyerek değerlendiren, değerlere değer katan, haktan ve hakikatten ayrılmayan insanlardır.” Amirim olarak Milli Eğitimde unutamadığım isimler var. Başta Mustafa Pala, Yasin Yücel, Musa Çobanoğlu, Murat Eşmen, İhsan Avcı, Hikmet Kasap ve Ruşen Özkan. Hepsi de işinin ehli, beyefendi insanlardı. Koltuk bu arkadaşlarımı bozmadı, üstelik olgunluklarına olgunluk kattı. Hepsi de biraz önce arz ettiğim idarecilik vasıflarına vakıf insanlardı. Yıllar sonra buradan bu vesileyle hepsine teşekkürlerimi ifade etmek isterim.

Yazımın başlığına döneyim. Bir de bizim kuşağın son halkası olan Müşahit Sudan. Müşahit Sudan da amirim olarak yukarıda arz ettiğim idarecilik vasıflarına vakıf, maiyetinde çalışanlara özgüven aşıl原因an, onlardan gelen fikirlere değer veren, maiyetinin moralini değil, onları yaptıkları işlerde cesaretlendiren, maiyetiyle ve üstleriyle beşeri münasebetleri düzgün sempatik sıcakkanlı bir insandır. Büyük küçük hiç kimseye hürmetini ve saygısını esirgemez. Geri dönüşüne çok sevindim. Çünkü tecrübe çok kolay kazanılmıyor. Milli Eğitimde çok genç arkadaşlar görüyorum. Umarım bu genç arkadaşlar milli eğitimde baya tecrübe sahibi olarak gördüğüm Fevzi Yüksel, Abdullah Ölmez ve Müşahit Sudan üçlüsünün tecrübelerinden yararlanarak onlar da ileride yüz ağartıcı verimli hizmetlerde bulunurlar.

Hele hele tecrübe, eğitimde çok önemlidir. Ben çok genç yaşlarda başladığım idarecilikte doğrularımın yanında yanlışlar da yaptım. Genç arkadaşlarım da doğrularımdan yararlansın, benim yaptığım yanlışları da yapmasın diye “ Okul **Müdürünün Günlüğünden- Eğitim Öğretim dedikleri** “ kitabımda doğrularımın yanında açıkça yanlışlarımı da açıkça yazdım ki başka meslektaşlarım benim yaptığım hataları yapmasın.

Gördüğüm kadarıyla Sayın Dernekbaş'ın rehberliğinde il Milli Eğitiminde tecrübeli bir kadro oluşuyor. “**Akıllı insan kendi deneyiminden, daha akıllı insan da başkalarının tecrübelerinden yararlanan insandır.**” düsturuyula umarım genç arkadaşlar da komplekse kapılman bu tecrübelerden yararlanarak uzun yıllar milli eğitime kalıcı hizmetlerde bulunurlar.

Ülkemizde iki israfa çok üzülüyorum. **1- Ekmek israfı, 2- İnsan israfı.** Rahmetli ninemin verdiği terbiye ile ekmek israfına ailecek çok dikkat ediyoruz. Ninem, ekmek elimizden düştüğünde üç defa öptürür” **Ekmeğe hürmet etmezsen ekmek tavşan olur, sen tazı . Ömür boyu arkasından koşturursun, sonra karnın doymaz**” derdi. Çok şükür 47 yıllık evliliğimde bir lokma ekmek çöp sepetine atılmış değil.

Ama insan israfına gelince ona mani olacak gücüm olmadığı için çok üzülüyorum. Sadece Manisa’da değil seminer ve konferanslarım dolayısıyla gezdiğim illerde ve ilçelerde tecrübeli ve deneyimli eğitime vakıf meslektaşlarımın “ Eğitim Uzmanı” gibi anlamsız bir unvanla bankamatik memuru olarak atıl vaziyete bulunmaları tam bir insan israfıdır. Tecrübe çok kolay kazanılmıyor. Başka illerden de aldığım bilgilere göre Bu tür tecrübeli arkadaşları bakanlığımızın tekrar göreve döndürmeleri beni sevindirdi.

Uzun yıllar Manisa’da Milli Eğitim Müd. Yardımcılığı görevinden sonra Hakkari, Uşak Milli Eğitim Müdürlüklerinde de başarılı hizmetlerde bulunan Salihli 50. Yıl Ortaokulundan öğrencim Ömer Bulut kardeşim de yukarıda saydığım idarecilik yeteneklerine sahip bir arkadaşımızdır. İnşallah yakın zamanda onun da geri dönüş haberini alırım.